

224742

SIONE THEOLOGICÆ
OLASTICO OG M A T I C Æ.

Subtilissimi MARIANI DOCTORIS Venerabilis JOANNIS DUNS-SCOTI.

DE DEO TRINO.

In ratione naturali demonstrari Mystrium Trinitatis potest tamen evaderi. II. Pater Filius & Spiritus S. Divina sunt tres subsistentes Personæ realiter distinctæ. III. Spiritus S. est consubstantialis Patri, jam verò Spiritus S. utriusque. IV. Dantur in Divinis relationes reales. V. Insistendo non præcipuus est Personæ Divinas constitui per absolute, sed ad dicendum est erroneum in fide. VI. Missio in Divinis est Processio Personæ ab alia cum habitudine seu connotatione temporans effectus. Dantur in Divinis reales Processiones ad Spiritus S. à Patre Filioq; VII. Jure addidit Symbolo Nicæno particulam Filioq; quæ ante annum 1014 Romæ à Benedicto VIII aucta est, licet pridem in aliis Conciliis in Hispania & Gallia celebrata inter Missarum Solemnia cani debere. IX. Ratio proxima & immediata, cur Processio non verò Spiritus S. est ab intellectu & naturali, producit à voluntate & libera libertate essentiali, non est sufficiens causa distinctionis Principium quod Divinarum Circumfessio distinctio mutua & unitas in eadem numero Natura. Et talis Circum-

ta. obligatio non cessavit tunc, sed paulò post. VIII. Prius fuit mortua quàm mortifera. IX. Evangelium veram legem complectitur præceptivam, & non solum directivam. X. Præter hanc legem dantur etiam consilia Evangelica, quæ constituunt statum Religiosum ante diluvium, & in lege scripta figuratum, & primo à Christo Domino institutum, qui deinde status ab Apostolis (qui primi fuerant Religiosi) usq; ad nos successione non interrupta pervenit. XI. Lex Evangelica capit obligare à die Pentecostes, non tamen simul & eodem instanti pro toto orbe. XII. In hanc legem non potest cadere dispensatio humana. XIII. In Superioribus tum Ecclesiasticis tum sæcularibus residet jus condendi leges suas. XIV. Quæ obligent in conscientia etiam circa illa, quæ non sunt præcepta jure Divino. XV. Jus Canonicum scriptum continet sex partes, totum verò corpus juris Civilis quinq;. XVI. Peregrini tenentur servare leges Territorij in quo versantur. XVII. Lege Ecclesiastica possunt præcipi vel prohiberi actus meritorij interni. XVIII. Lex purè pænalis nullatenus obligat in conscientia sub peccato. XIX. Ad hoc ut leges Pontificiæ obligentur, requiritur earum Promulgatio in singulis Provincijs; non tamen præceptatio populi. XX. Consuetudo non potest abrogare legem naturalem, potest tamen humanam, si consuetudo sit rationabilis & legitime præscripta. XXI. Legislatores tam in suis quàm Prædecessorum suorum legibus dispensare potest. XXII. Lege Ecclesiastica obligantur fideles in conscientia ad jejunia.

DE INDULGENTIIS.

Potest evaderi existentia Angelorum, non tamen evidenter præcibus. II. Angeli sunt Substantiæ purè spirituales. III. In specie multiplicantur numero. IV. Creati sunt in Cælo Empyreo. V. Gratia Sacramentalem acceperunt, qua per primam Luciferi peccatum fuit dejecti in loco per præsentiam lux Substantiæ à loco. VIII. Locutio Angelorum fit per productionem physicam speciei impressæ vel expressæ, quam producit angelus loquens in audiente, & quæ audiens cognoscit quis loquens & quid. IX. Quilibet homo habet Angelum sui Custodè. X. Non constat Angelos malos obsidere corpora humana quinq;. XI. Non possunt efficere vera miracula propria virtute. XII. Locutus puniendis dæmonibus destinatus est infernus in imis peccatorum situs, in quo vero ignis cruciatur.

DE LEGIBUS.

Lex proprie est: præceptum commune, justum, utile, ac per se bonum publicum, ab eo qui curam habet communitatis sufficienter promulgatum. II. Lex æterna ex D. August. 22. con. Faustum c. 27. Est ipsa ratio vel Voluntas DEI ordinem naturalem conservari jubens, perturbari vitans. III. In nullo legis naturæ præcepto DEUS dispensare potest. IV. Prima legis naturalis principia ab adulto rationis compote non possunt invincibiliter ignorari. V. Ante legem Mosaicam post Adami lapsum extitit lex Divina positiva plura continens præcepta. VI. Lex Mosaicæ abrogata est secundum se in ipsa morte Christi, ejusque resurrectione. Ad M. D. G. B. V. M. Immacul: concep: S. P. N. F. S. C. P. R. P. OOq; SS. Cultum & Venerationem.

Ino 1300. quem tunc quondam anno centesimo celebrandum voluit. Clemens VI. 1350 reduxit Jubilæum ad annum quinquagesimum, Urbanus verò VI 1389 ad annum trigésimum tertium. Tandem Paulus II. 1470 ad annum vigésimum quintum, quam legem observârunt Pontifices usq; ad Benedictum XIV. Omnes Jubilæi Ordinarij fuerunt numero 17. II. Datur in Ecclesia thesaurus spiritualis, primario ex Meritis Christi, secundario ex Sanctorum cõalescens. III. Hic thesaurus ita est conceditur Ecclesiæ, ut illius bona in favorem fidelium distribuere possit, præsertim ad relaxationem pænæ post remissionem peccatorum residuæ. IV. Solus Summus Pontifex habet immediatè à Christo potestatem concedendi Indulgentias V. Indulgentia ex parte concedentis est absolutio judiciaria, annexam habens solutionem ex thesauro, adeoq; respectu vivorum est simul solutio & absolutio. VI. Relaxatio pænarum temporalium per Indulgentias à primis Ecclesiæ temporibus valuit etiam coram DEO. VII. Indulgentia à Christo concessa Ecclesiæ SSmæ V. MARIÆ Angelorum seu Portiumculæ prope Assisium in Umbria est Juris Divini, ut autem extenditur secundum Constitutionem Gregorij XV. ad omnes Ecclesias Fratrum Minorum est Juris Pontificij. VIII. Hæc obtineri potest pro defunctis toties quoties quis 2da die Mensis Augusti à primis Vesperis usq; ad occasum ejusdè diei visitat dictas Ecclesias & persolvit preces. IX. Indulgentiæ possunt applicari animabus in Purgatorio per modum Suffragij tantum. X. Porro dare Indulgentias defunctis per modum Suffragij est concedere per Summum Pontificem vivis facultatem applicandi illas & transferendi in defunctos. XI. Animæ in Purgatorio existentes quibus Indulgentiæ applicantur, non ex Justitia sed potius ex Misericordia DEI liberantur.

Conclusiones theologicae scholastico-dogmaticae
ad mentem subtilissimi et maxime doctissimi
venerabilis Joannis Duns. Scoti.

1758.

224742

1758

